

Ο Πέτρος Φρομάν καθότανε στο καφενείο των «Δύο Κρίνων» στη Λάλη, μαζί μ' ένα συνάδελφό του, δικηγόρο, πρώην συμφοιτητή του. Γελούσε καθώς διηγούνταν κάποιο αστειό στον φίλο του, όταν ο μικρός κλητήρας του γραφείου του παρουσιάστηκε μπροστά του μ' ένα τηλεγράφημα, που μόλις του το είχε παραδώσει ο διανομέας. Ο Πέτρος άνοιξε τόν γαλαζίο φάκελλο και διάβασε:

Μ η τ έ ρ α ά π έ θ α ν ε. Έ λ α ά μ έ σ ω ς. — Φ Ρ Α Ν Σ Ο Υ Λ Α.

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΖΑΚ ΚΡΙΣΤΟΦ

ΕΝΑ ΜΟΙΡΑΙΟ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

«Ο Πέτρος κίτρινε, δέν ειπε όμως τίποτα. Σηκώθηκε μόνον κι' έδωσε στο φίλο του να διαβάση το τηλεγράφημα. Ο δού νέοι έσφιξαν κατόπιν σιωπηλά τὰ χέρια κι' ο Πέτρος έφυγε.

«Υστερ' από μιαν ώρα βρισκότανε μέσα στο τραίνο που τον πήγαινε στο Τουρνάι, και κύτταζε θλιβερός τὰ δέντρα, τους δρόμους, τους αγρούς, τὰ ποτάμια, που περνούσαν, ξένα κι' αδιάφορα μπροστά απ' τὰ μάτια του. Δέν ένοιωθε μονάχα λύπη, και πόνο, γιά τὸ θάνατο τῆς μητέρας του, άλλα και τύψεις, τύψεις που θά τον παρακολουθούσαν σ' όλη του τῆ ζωῆ. Νόμιζε πως τὴν άκουγε ακόμα τὴν πονεμένη μητέρα του, που πάντα τον περιποιότανε και τὸν υπηρετούσε με μιαν άνήσυχη έγκαρτηρη, να τον ρωτᾷ σιγαλά: — Δέν έχεις όρεξη, παιδί μου; Δέν σ' άρσενε τὸ φαί; Θέλεις τίποτ' άλλο;» Γυρνόστανε πάντα απ' τὰ μαγαζιά, γελαστί κι' εὐτυχισμένη και τὸ έλεγε: — Σου πήρα κάτι γάντια, τρέλλα! Δέρμα θαυμασίο και χρωματισμός τῆς τελευταίας μόδας... Κύττα...» Κι' αυτός τὸ άπερίσκεπτος πάντα τῆς άπαντούσε πως τὸ φαγητὸ ήταν άηδία, τὰ γάντια έλεεινά! Και πάντα ἡ δυστυχισμένη γυναίκα, με τὴν ίδια γλυκύτητα, τὸ έτοιμάζε κάτι άλλο να φάη και τὸυ έλεγε: — Καλά, παιδί μου, μη χαλάς τὴν καρδιά σου γι' αυτό. Θά τ' αλλάξω τὰ γάντια... Τώρα καταλαβαίνω τι σου χρειάζεται. «Εννοια σου!...» Όταν γυρνούσε πάλιν, μικρός, απ' τὸ σχολείο, τούφερνε πάνω σ' ένα δίσκο τις πιὸ αγαπημένες του λεγούδιες: Ροδάκινα τὸ χειμώνα, πορτοκάλια τὸ καλοκαίρι... «Άνοιγ' έκεινος τὰ τετράδιά του, έγραφε μερικά προβλήματά του κι' έπειτα τῆς τᾶβνε να τὸν κάνη εκείνη τους πολλαπλασιασμούς και τις δύσκολες διαίρεσεις. Κι' εκείνη καθότανε καλόβουλη πάντα αντίκρυ του. Έπερνε ένα κουταουρεμένο μολύβι, που τῆς έβινε κι' έγγραφε άδέξια τους αριθμούς, λογαριάζοντας φιβουριστά με προσοχή κι' ένδιαφέρον, που τούφερνε τώρα δάκρυα στὰ μάτια. Τότε όμως δέν τον συγκινούσε διόλου ἡ στοργή κι' ἡ θυσίες τῆς μητέρας του. Τῆς έλεγε μάλιστα δυσαρεστημένος: — Μὴ λογαριάζεις έτσι φωνάζατ, γι ατὶ με πειράζει...» Ἡ μητέρα του τότε δέν μπορούσε να συγκρατησῆ μιὰ πικρῆ έκφραση, που γιά μιὰ στιγμῆ συσπούσε τὸ πρόσωπό τῆς. Ἄμέσως όμως κατόπιν ξανάπερνε τὸ ὕψατο γέμο της ὕφος και τὰ χελίη τῆς έπαναν κάθε φιθύρισμα. Κι' άποτέλειωνε τῆ δουλειά τῆς, χωρίς ν' άκούγεται.

«Όταν άργότερα γράφικε στο Πανεπιστήμιο, ἡ μητέρα του έκλαυε τῆ στιγμῆ τὸ άποχαριστιομό. Θά ήθελε να πάη μαζί του ὡς τῆ Λάλη, έκεινος όμως φώναζε έγωιστικά: — Μά, θέλεις να με γελοιοποιήσης! Δέν είμαι ὄπλαδι ικανός να ταξειδέω μοναχός μου, θέλω και γυροκωβήσανα;...» Στὰ φοιτητικά του χρόνια τῆς έγγραφε κάπως συχνά κάθε μήνα, κάθε δυὸ μήνες... Τώρα όμως, που άνοιξε παιδί δικὸ του δικηγόρο γράφει, μέσα σ' ἔξη μήνες τῆς έστειλε δυὸ κάρτες μονάχα... Πίος ὑπόρνε να φανῆ τόσο σκληρός μαζί τῆς!... Καμμένη ημετερούλα!...

Τὸ τραίνο σταμάτησε. Σάν μέσα σὲ δνειρο άκουγε ὁ Πέτρος να φωνάζουν τὰ ὄνομα τὸν σταθμᾶν, δλα γνωστά του και θυμᾶταν άλλα, παλιὰ ταξειδία, μαζί με τὴν μητέρα του. Καθισμένη αντίκρυ του, εκείνη χαμογελοῦσε εὐτυχισμένη κι' εὐχαριστημένη που ήτανε μαζί του. «Ήταν πάντα κουρασμένη, άρρωστη, αλλά και πάντα σὸ πόδι. Αυτῆ φρόντιζε γιά δλους και γιά δλα. Ἄχ! Ἄν μπορούσε να τὴν ξαναβιῆ, να τῆς μιλήσῆ ένα λεπτό μονάχα! Ν' άκούσῆ τῆ φωνῆ τῆς, να τὴν χαϊδέψῆ, να τῆς πῆ τὸ τρυφερότερα λόγια, που πλημμύριζαν τώρα τὴν καρδιά του! Εὐχαριστιότανε με τόσο λίγο! Ἐθᾶθε να τὴν ιδῆ να γελάσῆ εὐτυχισμένη, να τὴν έγκουράσῆ, να τῆς δώσῆ κάθε χαρά, με τὰ χάδια του, με τὴν άγάπη του! Ἐνοιωθε μίσος γιά τον ἴδιον τὸν εαυτό το!... Κι' άντριμενόμε μοιραυρίζε.

— Τι τέρας που φανῆκα! Τι φρικτὸ τέρας!...»

Ἄδικα έψαχνε σὸ μνημονικὸ του, να θυμηθῆ κάποια στιγμῆ, μιὰ στιγμιόλοια μόνον χαράς, που νάδωσε κι' αυτός καιτὶ στὶ μη-

τέρα του. Μά ἡ τ- δια πάντα ὀπώκω- φη φωνῆ έπαινε- λά μ θ α ν ε μέσα του:

— Τίποτε!... Τι ποτα!... Ἡμουν ένα τέρας!...

Κύτταζε τὰ δέν- Κιτταζε τὰ δέν- τὸν και να χώνονται βαθειά μέσα στῆ σκοτεινά τῆς νύχτας. Ἐρμηιά τώρα παντὸ κι' έρμηιά άπόλυτη, άπειρη, μέσα στὴν ψυχῆ του:

— Να τὴν ξαναβλέψῆ ένα λεπτό, ένα μονάχα λεπτό! φιθύριζε ὁ Πέτρος.

Στὸ σταθμὸ έλιπιζε να βρῆ τὸν πατέρα του, κανεὶς όμως δέν τον περιμενε. «Όταν έφτασε μπροστά σὸ σπιτι του, ειθε δλα τὰ παράθρα κλειστά, σκοτεινά. Ἐνα αδύνατο φᾶς μονάχα στὴν εισοδο. Μπήκε με καρδιοχτύπι, χωρίς να κάνη διόλου θόρυβο, και λίγο έλειψε να πέσῆ κάτω απ' τὴν κατᾶπλιξι του. Μιὰ γυναίκα προχωρούσε πρὸς αὐτόν μ' άνοιχτὰ τὰ χέρια. Ἐναγνώρισε τὸ αγαθὸ πρόσωπο τῆς μητέρας του! Γιά λίγα λεπτά έμεινε άβανος, νομίζοντας πως θά πέθανε απ' τὴ χαρά. Ἡ κ. Φρομάν φαινότανε ν' άπορη γιά τὴν άχώριτητα του γυιου τῆς και τὸν τρόπο με τὸν ὁποῖο τὴν έσφιξε στὴν άγκαλιά του. Ἐπιτέλους τὸ ειπε:

— Τὴν αγαπούσες λοιπὸν τόσο πολὺ, Πετράκη μου; — Τὴν αγαπούσα;... Μά γιά ποιάν μου λές; ρώτησε άπορῶντα.

Ἡ μητέρα του δέν τὸ άποκρίθηκε. Φαινότανε αστισμένη. Ὁ Πέτρος τότε φώναζε:

— Μά επιτέλους, πές μου τι έγινε;... Πῆρα ένα τηλεγράφημα!... Ποιὸς μου τᾶσειλε κείνο τὸ τηλεγράφημα;...

— Ποιὸς άλλος απ' τὸν πατέρα σου; Δέν έχουμε άλλον φρανσουά στὴν οικογένεια μας... Σου τηλεγράφησε πως πέθανε ἡ μητέρα του. Ἐφυγε σήμερα τὸ πρωί γιά τὴν κητεία. Θά πᾶς και σὺ αὔριο να συλλυπηθῆς. Δέν τὴν πολυγνώρισε τὴν καμμένη τῆ γιαγιά σου, μά ήτανε πολὺ καλῆ γυναίκα!...

Ὁ Πέτρος άναστέναξε βαθειά και με τρυφερῆ φωνῆ ειπε:

— Καμμένη μου μανουόλα, αν ήξερες πόσο τρομάξα!... Ἄ, ειπε τρομερό!...

Μιὰν δλόκληρη ὄρα κατόπιν δέν σταμάτησε στιγμῆ να παρακολουθῆ τῆ μητέρα του μέσα σὸ σπιτι, να τῆς άνοιγῆ τις πόρτες να περάσῆ, να τὴν βοηθῆ σὲ κάθε τι στῆς δουλειές τῆς. Ἡ δυστυχισμένη ποτέ τῆς δέν ήτανε τόσο χαρούμενη τόσο γελαστί. Στὸ τραπέζι του σερβίρισε τ' αγαπημένα του φαγητά κι' δλα τὸ φάνηκαν ὑπέροχα. Ἐπειτα μίλησαν γιά διάφορα πρόγματα. Ἡ κ. Φρομάν διηγούνταν τις επικεφές τῆς στῆς φιλενδές τῆς, τις άγορές τῆς, γιά τὸ φέρεμα που έπρεπε να ραφῆ τώρα. Ὁ Πέτρος τὴν άκουγε με άγαλλιαση.

— Δέν μπορεῖς να φανταστῆς, τὸ ειπε, πόσο πύτευε φέτος ἡ ροδοχάραή μας. Στάσου να σὸν φέρω να δοκιμάσης.

Ὁ Πέτρος ήπρε πέντε μεγάλες κουταλιές. Ποτέ του δέν έφαγε καλύτερο γλυκό. Δέν έθρισκε λέξεις γιά να τὸ επαινήσῆ αρκετά. Ἡ μητέρα του έλαμπε απ' τὴν χαρᾶ τῆς. Τότε, σάν τὸν άναπάντεχη αῆτη μεταβολῆ τὸ παιδιου τῆς:

— Στὸ εἶξῆ, έλιπιζα να μὸ γράφῆς συχνότερα... Ὅχι δυὸ καρτοῦλες μονάχα μέσα σ' ἔξη μήνες... τὸ ειπε δειλά.

Ὁ Πέτρος νόμιζε άκόμη πως ζῆ ένα γροητεικὸ δνειρο.

— Θά σοῦ γράφω! φώναζε. Θά σοῦ γράφω, δυὸ γράμματια τὴν εβδομάδα, δυὸ μεγάλα γράμματια με πολλές σελιδες. Ἐθρῆ και τις γιορτές να μείνης μαζί μου στὴ Λάλη, να ιδῆς τὸ διαμέρισμά μου, τὸ γραφεῖο μου, που τᾶχα επιπλώσει πολὺ ὡμορφα. Θά μὸ πῆς αν σου άρέσῆ και θά τὸ συμπληρώσω σύμφωνα με τὸ γούστο σου.

Τὸ πρόσωπό τῆς έλαμπε. Δέν εἶχε τολμήσει οὔτε να φαντασθῆ τὸση εὐτυχία. Τόσες φορὲς τὸ φανταζότανε με τὸ νοῦ τῆς τὸ γραφεῖο τὸ παιδιου τῆς στῆ μεγάλῆ πολιτεία, δέν τὸλμησε όμως ποτέ να ζητησῆ μιὰ τέτοια χάρι!...

Χτύπησαν έντεκα σὸ παλιὸ ρολόγι. Ὁ Πέτρος, κουρασμένος απ' τὸ ταξειδι του, έπρεπε να πлагισθῆ. Δέν μπορούσε όμως να φύγῆ κοντὰ απ' τῆ μητέρα του, κι' ἡ κ. Φρομάν ειχε πάντα κάτι καινούργιο να τὸυ πῆ κι' έπρεπε να τὴν άκούη και να έγκρίνη κάθε τῆς σέψι και κάθε πράξι τῆς.

— Γιά πές μου και σὺ, τὸν ρώτησε άξάνων, μήπως δέν έκανα καλά;... Φαντάσου μὸ απ' τις γετόνισσές μας. Έκοθε δλα τὰ σῦκα απ' τῆ μεγάλῆ τῆς σικιά. Μιὰ, δυὸ, πέντε, δέκα φο- (Ἡ συνέχεια εις τὴν σελιδα 109)

Ἐρμηιά άπόλυτη, άπειρη έρμηιά, βα- σίλευε μέσα στὴν ψυχῆ του...

ΤΟ ΚΟΛΠΟ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 105)

ἀν παντρευτό ὡπως ὄνειροπολῶ... Φέλω τῆ γυναῖκα μου θαλακτικῶ ἀν κ' εὐας, σεμνῆ συν κ' εὐας, ἀπλοτικῆ συν κ' εὐας, που ἔφερετε ἀπό βροχιά, καί νοκουκαφουλα ὡπως... ὡπως ἀσφαλῶς να εἰσθε οἱς ! Δεχθεσε, λοπόν, νά μοιραστομε στο μέλλον τῶ πενηχῶ ἀφωτισῆ τῆς προσωπικῆς μου ἐγγυασίας ;... Εἰσθε ὁ τυπος τῆς ἰωαννης για μενα γυναικας, ὡπως ἀκριβῶς τὸν ποσῶσα καί τὸν ἀκριβοῦνον μουσικα τῶσον καιρῶν...

Δις ΜΠΙΟΥΛΟΝ (μὲ προσωπικῆ σωματότητα). — Θεέ μου, πόσο εὖλοκα ἐνθουσιασθε εἰσεῖς σὶ ἀκρες !... Ἰβριν ἀπὸ μιὰ ὄρα δὲν γνωρίζομαι, καί τώρα μὲ ζητᾶτε σὲ γάμο !... Τί να περμενω, λοπόν, ἀπὸ τῆς ἐπιπολοῦσῆς ;... Ὁχι !... Καλῆτος νά ζῆσω ἀφωτισμένη σὶ ἐπαγγελμαί μου, πὸν τόσο τὸ ἀγαπῶ !...

ΝΤΙΚ (ἔματιμένος κάπως). — Στὸ λόγῳ τῆς τιμῆς μου, σᾶς βεβαιῶ, δεσποινί, ὅτι μιλῶ σοφάρωτα... Ἔννοα σας, καί ἔξωο ! να ἐπιμῶ ἐκ πρώτης ὄψεως καί τὰ πρόσωπα καί τὰ πράγματα... Θα ζοῦσατε εὐτυχιωμένη κοντά μου, γιατί τὸν τύπο τὸν ὁξὸ σας τὸν λατρεῖω μουσικᾶ ἀπὸ χρόνια... Ὅσο γιὰ τὰ παιδιὰ αὐτὸ ἐπαγγελμαίτός σας, τὰ ὅποια ἀγαπᾶτε καί θὰ ἐγκαταλείψετε, σᾶς βεβαιῶ ὅτι σὲ λίγα χρόνια... θάξομε... ἀρκά τὰ ἀπὸ δαῖτα, γιὰ νὰ τὰ ἀνατρέψετε ! Καί να να δὲκᾶ μας πειᾶ, αἷμα μας καί σάρκα μας, καί... !

Κα ΦΡΑΙΖΕΡ (ἀνοιγντας ξαφνικᾶ τὴν ἄρτα). — Τὰ συγχαρητήριά μου, ἀνεψιέ μου... Ἐγινε τόσο ἰσχυρότερος ὑπέρμαχος τοῦ γαμου, ὅστε δὲν πιστεύω πειᾶ σ' αὐτὰ μου...

ΝΤΙΚ (κιντίζοντας κάπως ἐκθουβῶς τῆ δεσποινίδα Μπῶλτον, ποὺ χαμογελαίει ἀνιγμιακᾶ, μιλεῖσι ὁστόσο μὲ κριστὰ τὰ χέρια του). — Φεία μου καλῆ, ἰδοῦ ἡ μόνη εὐκαιρία νὰ μὲ ἀνατρέψετε θρασικῶ... Δὲν θέλω τῆ δεσποινίδα Φέγγου... Ὅποτε καί τὰ λεπτά της... Ἐνῶ τῆ δεσποινίδα Μπῶλτον, μὲ δὲλ μου τὴν καρδιά θὰ τὴν δεχθῶ, ἀν... ἀν, ἐννοῖται, μὲ δέχεται κ' ἐκεῖνη... (Σωπαίνει κατάκλιτος, βλέποντας τῆ δεσποινίδα Μπῶλτον νὰ ἔσειλῆ σὲ ἀράτητα γέλια...)

Κα ΦΡΑΙΖΕΡ (γελῶντας κ' ἐκείνη). — Μὰ μὴ ζῆτᾶς τ' ἀδύνατα, ἀνεψιέ μου... Ζητᾶς νὰ παντρευτῆς ἐκεῖνη, τὴν ὁποία ἀκριβῶς δὲν θέλεις !...

ΝΤΙΚ (κραινόντιλκτος καί χωρίς καλὰ-καλὰ νὰ καταλαβαίνει). — Πῶς ;... Τί ἐπατε, θεία μου ;... Ἡ δεσποινίς ἐνε... ἐνε ;... !

Κα ΦΡΑΙΖΕΡ. — Εἶνε ἡ δεσποινίς Φέγγου, ἀνεψιέ μου, κ' ὄχι ἡ δεσποινίς Μπῶλτον. Σοῦκαῖσα σκοπίμως τὸ παιχνίδι αὐτό. Θέλεις νὰ τὴν παντρευτῆς, λοπόν ;

ΝΤΙΚ. — Μ' ἔδλ μου τὴν καρδιά !...

Κα ΦΡΑΙΖΕΡ. — Τότε σᾶς ἀφῆνω μόνους, γιὰ νὰ τὰ πῆτε καλῶτερα... (Φεύγει).

(Οἱ δύο νέοι πλατίζουσι ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, δίδουν τὰ χέρια κ' ἀνταλλάσσουσι ἕνα θερμὸ φίλημα, τὸ φίλημα τῆς γνωριμίας, τοῦ ἔρωτος καί τὸν ἀρραβῶνα ταν...)

ΕΝΑΣ ΑΝΩΦΕΛΟΣ ΗΡΩΙΣΜΟΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 81)

φνικᾶ μπροστὰ στὸν βασιλέα τῶν ζῶων. Ἀρκητὴ ὄρα ὁ ἕνας ἐξέταξε τὸν ἄλλον, σάν ν' ἀποροσᾶν γι' αὐτὴ τὴν συνάντησι. Ἦταν φανερό, πῶς ὁ σουλτᾶνος εἶχε ποτὲ καλὴς διαθέσεις. Πολλὴ ἴσχυα πλῆσσαιε τὸν καινούργιο ἐπισκέπτη του, ἔπειτα σηκώθηκε ὀρθῶς, ὄψωσε τὸ μπροστινὸ πόδι του καί τ' ἀκούμπησε δυνατὰ πάνω στὸν ὄμο τοῦ Σερβίλ, σχίζοντας τον μὲ τὰ νύχια του. Ἐκεῖνος λόγισε κ' ἔπεσε κάτω ἀπότομα.

Μιὰ κραυγὴ φρικῆς ἀντήχησε μέσα σὸ πλῆθος. Ὁ σουλτᾶνος ὄμως δὲν σάλευε διόλου. Μὲ ἀπορία κύτταξε τὸ θῆμα του, χωρίς νὰ ἀγγίξῃ... Ὡστόσο ὁ Σερβίλ σηκώθηκε ὀρθῶς. Ὁ ἀριστὸς τὸν ὄμο ἦτανε θαρεαίκα πληγωμένος. Ὁπισθώρῳσε ἀργά-ἀργά τρία θῆματα, χωρίς νὰ παύσῃ νὰ κυττάζῃ κατὰματα τὸ λιαστῶ, πέρασε σὸ γειτονικὸ κλουβί, ἐκλεισε καλὰ τὴν πόρτα καί θρέθηκε σὲ ἀσφάλεια.

— Δίκου εἶχα, δὲν εἶνε διόλου ἄγριο τὸ λιαστῶ, εἶπε στοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔτρεξαν ἀμέσως νὰ τὸν περιποιηθῶνε.

Μόλις ὄμως πρόφερε μὲ ἀδύνατη φωνὴ αὐτὲς τίς ἠρωϊκῆς λέξεις κ' ἔπεσε κάτω ἀναίσθητος, λιποθυμισμένος. Τὸν πῆσαν ἀμέσως σὸ νοσοκομεῖο κ' ὕστερ' ἀπὸ ὀχτὼ μέρες, γιὰ νὰ προλάβουσι τὴ γάγγραινα, ἀναγκάστηκαν νὰ τοῦ κόψουν τὸ χέρι.

Μιὰ γενναία κληρονομία, δίδοντας καινούργια τροπὴ στὴ ζωὴ του, τὸν παρηγορεῖ γιὰ τὸν τόσο ἀνόητο ἀκρωτηριασμοῦ του. Γρηγόρα ξέγασε καί τῆ Σολαζῆ, ποὺ ἀκολούθησε τὸν θηριοδραματῆ καί σὲ λίγο κατάντησε μπαρλόνα σὸ τσίρκου.

Μονάνα μιὰ θοαδὴ τὸν εἶδα νὰ φεύγῃ μὲ βουρκωμένα μάτια ἀπὸ μιὰ διαλεχτὴ φιλικὴ μου συγκέντρωσι.

— Ἀπὸ τώρα σεύγει; τὸν ρώτησα, κάνοντας πῶς δὲν πρόσεξα τὰ δακρυομένα του μάτια. Γιατί τόσο θιαστικός, ἀγαπητέ μου Σερβίλ;

— Πῶς να μείνω; μοὺ ἀπάντησε. Πῶς να σταθῶ ἐνῶ ὁ ἥλιθος, κοντὰ στὸν Νηριῶν, τὸν τραυματᾶ ἀξίωματικῶ ποὺ ἰπῆκε τώρα μέσα σὸ πάλδι, μὲ τὸ κοιμῆνο του χέρι καί τίς χρυσὲς του ἐπιμῶδες. Πῶς να ὑποστῶ τὴν ἀναπόθεκτῆ σύγκοισι τῆς θαλακείας μου μὲ τὸν πασιματικὸ ἠρωϊσμὸ αὐτοῦ τοῦ νέου;

Τὴν ἄλλη μῆρα μιάθηκε πῶς ὁ Σερβίλ πρόσφερε δὴ ἐκατομμύσια σὸ δαυλο τῶν ἀπομάνων.

Εἶχε γενναία καρδιά ὁ καλὸς μου φίλος...

ΠΩΣ ΜΑΝΤΕΥΕΤΑΙ Η ΤΥΧΗ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 65)

Οἱ Ἀλφόνσοι ἔχουν τὸ πῶ ἀδύνατο ἄστρο τοῦ γυμπατος. Δὲν ἔχουν ποτὲ δικῆ τους γνῶμη, παρασύρονται ἀπὸ τοὺς ἄλλους καί πολὺ σπάνια διαπρέπουν στὴ ζωῆ. Εἶνε τὰ αἰώνια θύματα!

Ἐκεῖνες ποὺ εἶνε κατάλληλοι γιὰ σύζυγοι εἶνε ἡ Εὐθυμία. Ὅσες γυναῖκες ἔχουν αὐτὸ τ' ὄνομα, εἶνε ὑπερβολικᾶ τυχερῆς καί κινουῦν ὄλην τὴν συμπάθεια. Εἶνε καλῆς, δὲν ἔχουν ἰδιοτροπίες, συνήθως εἶνε ἀρκετὰ ὄμορφες καί τὸ μόνον ἐλάττωμά τους εἶνε ὅτι εὐκόλα παρασύρονται σὲ μιὰ περιπέτεια. Ὁ ἄνδρας ὄμως ποὺ θῆ παντρευθῆ μιὰ Εὐθυμία ἀν εἶνε λίγο ἐξυμνος, μπορεῖ νὰ τὴν κἀν ἀφωσιωμένη σύζυγοι μὲ τὴν ἀγάπη του καί τίς περιποῖσεις του. Εἶνε ἀπὸ τίς λίγες γυναῖκες ποὺ ἀναγνωρίζουσι τίς θυσίας τοῦ ἀνδρός καί τίς προσπάθειές του νὰ δημιουργήσῃ μιὰ ἀνετη κ' εὐτυχιωμένη ζωὴ στοὺς δικούς του.

Ὁ δόκτωρ Ἀλφονρέλ κατόπιν ἐξήγησε σ' ἀροατήριό του, ποὺ εἶχε μείνει κατάκληκτο ἀπὸ αὐτὲς τίς ἀποκαλύψεις του, ὅτι ποτὲ τὰ ὄνοματα τῶν ἀνθρώπων δὲν δινονται τυχαῖα. Ἡ ἀράτη δύναμι ποὺ κανονίζει ὄλο τὸν κόσμου καί ρυθμίζει τίς πράξεις του, δίνει στὸν καθένα μας τ' ὄνομα του καί τοῦ χαράζει τὸ ὄρομῳ ποὺ πρόκειται ν' ἀκολουθήσῃ. Πολλοὶ θέσσαι ἀπὸ τοὺς ἐνηθῶς δὲν θρίσκουν εὖλοκα αὐτὸ τὸ ὄρομῳ τους. Πάντοτε ὄμως ὄλοι κατασταλάζουσι σ' αὐτὸν καί ποτὲ δὲν κάνουν κατ' ἀνοχοὺ τους. Ὅλες τίς πράξεις τους τίς κανονίζει ἡ τυχῆ, ἡ ἀράτη δύναμι τοῦ ἀγνωστοῦ κόσμου, ποὺ ὁ ἀνθρώπου τὸν ἀνακαλύπτου μόνον μετὰ τὸ θάνατό τους. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε ὁ λαὸς τῆς Ἀνατολῆς, ποὺ εἶνε ὁ μόνος ὁ ὅποιο ἀπὸ πολλῆς χλιετηριβῆς ἀσχολοῦνται μὲ τὰ μουσικὰ τῶν ἄστρον, πιστεύουσι τυφλὰ στὴν τυχῆ καί τὴν ἀφινου νὰ δηγήσῃ τὴ ζωὴ τους μὲ καταπληκτικῆ ἐμπιστοσύνη. ΑΛΜΠΕΡ ΜΟΥΑΝΤΡΕ

ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΟΥΛΠΙΚΙΟΥ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 72)

Ἐπρεπε λοιπὸν τώρα νὰ πέρασι κ' αὐτὸς μπροστὰ ἀπ' τοὺς νεονύμφους, νὰ τοὺς συγχαρῆ καί νὰ τοὺς δῖνη. Δὲν ὄρηξε ἄλλη ἐξοδος. Ἀκολούθησε τὴν ἀδύνατη κυρα καί τὰ παιδιὰ, λογαριαζοντας μὲ τὸ νοῦ του νὰ πάρη ταῖ γιὰ νὰ προφάσῃ τὴ Ρηνοῦλα. Ξαφνικᾶ ὄμως, καθὼς προχωροῦσε ποζῶτος πῖσω ἀπ' τὴν ἀδύνατη κυρία, κέρωσε στὴ θέσι του, νόμισε πῶς ὄλοκληρη ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἀγίου Σουλπικίου στριφογύριζε μπροστὰ στὰ θολωμένα μάτια του. Δὲν ἦτανε δυνατόν!... Κ' ὄμως, ἐκεῖ, κοντὰ στὴ νύφη, ἀνάμεσα στοὺς στενοὺς συγγενεῖς τῶν νεονύμφων, ἔστεκε ὁ κ. Ὄστανσιέ, ὁ ἴδιος ὁ κ. Ὄστανσιέ. Τοῖδνε μάλιστα τὸ χέρι, ἐνῶ ἡ πελώρια κοιλία του ἀναταραζότανε ἀπ' τὰ δυνατὰ γέλια. Οἱ ἄλλοι συγγενεῖς τὸν κύτταζαν περιερίω.

— Θὰ σᾶς ἐξηγήσω, θὰ σᾶς τὰ διηγῶσθὸ σὸ τραπέζι, στὰ φρούτα, νὰ γελᾶσθε καί σῆς!... τοὺς εἶπε ὁ κ. διευθυντῆς, ἐνῶ ἔσφιγγε καλόκαρδος τὸ χέρι τοῦ παραχαλισμένου Ἀλέξη Κουράρ.

— Θὰ ὀμολογήσῃς, ἀγαπητέ μου Κουράρ, πῶς αὐτὸ δὲν τὸ περιμένε ποτέ ! τοῦ εἶπε τέλος, γελώντας πάντα, μὲ τὴν καρδιά του.

Καί καθὼς ὁ νέος, σαστισμένος, δὲν ἔθρισκε τί ν' ἀποκριθῆ, ὁ καλόκαρδος προϊστάμενός του, πρόσθεσε σιγαλὰ, σχεδὸν σὸ αὐτὸ του:

— Ἄντε τώρα! τρέχα νὰ θρῆς τὴ μικροῦλα σου, παληῶπαῖδο... Κ' ἄν, ὡπως ἐλιπίζω, ἔγεις καλὸ σκοπὸ, θὰ σὲ στεφανώσω ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἐδῶ, στὴν ἐκκλησίαι τοῦ Ἀγίου Σουλπικίου...

ΕΝΑ ΜΟΙΡΑΙΟ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 64)

ρές, ἐπιτέλους ἀναγκάστηκα νὰ τῆς κάνω παράπονα... Δὲν εἶνε σωστό... Μήπως δὲν ἔπρεπε νὰ τῆς παροποιηθῶ ; Τί λές καί σὺ, παιδάκι μου ;

— Ἀπεναντίας, μαμά, ἔκανες πολὺ καλὰ... τίς ἀπάντησε χαμογελώντας μὲ καλωσύνη.

Ἄναψε ὕστερα ἕνα τσιγάρο καί τὴν ρώτησε μήπως τὴν ἐνοχλοῦσε ὁ καπνός.

— Μπᾶ ! Τί λές, παιδάκι μου ! διόλου !... ἀποκρίθηκε ἡ γρηοῦλα εὐτυχιωμένη.

Τώρα πειᾶ πῆρε θάρρος. Μὲ μιὰ εὐτυχιωμένη πονηρῆ ἐκφρασι σὸ συμπαθητικὸ πρόσωπό της, ἀνοιξε τὸ μεγάλο αὐρτάοι, ἔβγαλε διάφορα ἐργόχειρά της καί τάφερε περίσῃ νὰ τὰ δῆ ὁ γυιὸς της. Ὁ Πέτρος τᾶγγιζε προφυλακτικᾶ, ἀπαλὰ, μὲ θαυμασμό. Τὴν παρακάλεσε μόνον νὰ μὴ κουράζεται τόσο πολὺ, νὰ προσέχη τὴν ὄψεια της, τὰ μάτια της, νὰ μὴ ἐργάζεται τὴ νύχτα μὲ τὸ φῶς. Ἐκεῖνη τὸν κατηστροφήσε γελασθῆ, σάν μουδιαωμένη, κατάκληκτῆ ἀπ' τὴν τῶση εὐτυχία της.

— Χρόνια εἶχα νὰ νοιώσω τῶση χαρὰ στὴν ψυχῆ μου, σάν ἀπέπῃ ! ὀμολόγησε σὸ τέλος, σάν μιλούσε στὸν ἑαυτὸ της.

— Καί γιὰ μίνα ἡ σημερινὴ ἡμέρα εἶνε ἡ πῶ εὐτυχιωμένη τῆς ζωῆς μου, μιὰ πρόσθεσε ὁ Πέτρος, Κ' ἦσαν ἀλήθεια κ' ὁ διὸ πολὺ εὐτυχιωμένη.